

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3278/2020
14.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Зоране Делибашић, председника већа, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Цемовић, адвокат из ..., против туженог „Аутопревоз“ ДОО Чачак, чији је пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради исплате зараде и других примања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1734/17 од 30.01.2018. године, у седници одржаној 14.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1734/17 од 30.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 868/11 од 17.03.2017. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати укупно 426.045,78 динара и то: на име разлике између остварене и исплаћене зараде у периоду од 01.11.2008. године до 01.11.2009. године (тачка 1), на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде за службена путовања у земљи у периоду од 01.11.2008. године до 01.10.2011. године (тачка 2), на име накнаде трошкова доласка и одласка са рада у периоду од 01.11.2008. године до 25.10.2011. године (тачка 3) и на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор (тачка 4), све у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 436.260,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1734/17 од 30.01.2018. године, ставом првим изреке одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом тачка 2. изреке. Ставом другим изреке укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен истом суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом члана 395. ЗПП, односно члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Решењем Р4 3/20 од 19.10.2020. године, Апелациони суд у Крагујевцу није предложио Врховном касационом суду да одлучује о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1734/17 од 30.01.2018. године, у смислу одредбе члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да Апелациони суд у Крагујевцу правилно налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији у складу са чланом 395. ЗПП, па је оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), а у вези члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), која регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате мање исплаћене зараде и накнаде трошкова, поднета је 28.12.2011. године, а правноснажна пресуда донета је 30.01.2018. године. Поднеском од 07.12.2016. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац тражио исплату 426.045,78 динара. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 315.070,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 439. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 23. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Зорана Делибашић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић